

Izhaja vsak četrtek
in velja s poštnino
vred in v Mariboru s
poštovanjem na dom
za celo leto K 5.—
za pol leta „ 2.00
za četrť leta „ 1.20

Narečnina se pošilja
upravnistvu v tiskarni
sv. Cirila, korodška
ulica št. 5. List se
pošilja do odpovedi.

Določniki katol. tisk-
arstva društva do-
lžajo list brez po-
sobne naročnine.

SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Poznamo tudi dob-
ro v tiskarni in pri
gospodu Novaku na
velikem trgu po 10 A.

Rekopis se ne vra-
čajo, neplačani listi
se ne sprejemajo.

Za oznanila se plačuje
od navadne vretice,
če se natisne enkrat,
po 12 h, dvakrat 18 h,
trikrat 24 h.

Štev. 35.

V Mariboru, dne 1. septembra 1898.

Tečaj XXXII.

Nadobudna mladež?

Iz Maribora, dne 28. avg.

V beli Ljubljani so se sešli pred krat-
kim tudi slovenski vseučiliščniki na skupno
posvetovanje. Že pred shodom se je izražala
v prijateljskih krogih bojazen, da se posve-
tovanje ne boče vršilo do cela gladko, ker
se je vedelo, da bi naj bil letošnji shod ne-
kako prosvedovanje proti shodu, katerega so
sklicali lansko leto v Ljubljano krščansko
misleči vseučiliščniki in abiturijenti. Toda da
bo prišlo do tako obžalovanja vrednih pri-
zorov, kakor so se v resnici dogodili, tega
si ni upal nikdo misliti.

Dijaštvo se je posvetovalo, kako naj v
počitnicah deluje med narodom. Krščansko
misleči dijaki so nasvetovali, naj se deluje
ne samo na narodni, ampak tudi na krščan-
ski podlagi. Toda ostali so s svojim predlo-
gom v manjšini, kajti večina je odločno od-
klonila, da bi urejevala svoje delovanje med
narodom po krščanskih načelih. Jeden vse-
učiliščnik je glasno vskliknil: »Mi krščan-
ske podlage ne čemo!«

S to izjavo je večina slovenskega dija-
štva zapustila staro slovensko geslo »Vse za
vero, dom, cesarja« ter pretrgala vez med
seboj in slovenskim narodom. Slovensko ljud-
stvo se trdno oklepa krščanske vere in je
iz srca udano katoliški cerkvi. Ako torej slo-
venski akademiki izjavljajo, da nočejo krščan-
stva, postavili so se v odločno nasprotje s
slovenskim narodom. In kam se je obrnilo
naše vseučiliščno dijaštvo? Vrglo se je lizun-
sko v naročje svobodomiselnega dr. Tavčarja,

to je moža, ki po svojem listu »Slov. Na-
rodu« blati katoliško vero in cerkev in ki
na svojem političnem potovanju pobira sto-
pinje za slavnim renegatom in nemškutarjem
Dežmanom, duševnim očetom »prokletih gra-
belj«. Dr. Tavčar je s svojim listom netil in
vzdrževal leta in leta znani bratomorni kranj-
ski prepir, on se je na vse moči ustavljal
spravi, in sedaj po dognani spravi je zopet
dr. Tavčar, ki se ne vstraši pred nobenim
sredstvom, da bi izpodkopal slogo in jedin-
stvo kranjskih rodoljubov. Temu možu, temu
grobokopu slovenskega naroda v sedanjih
opasnih političnih časih, se je zapisalo slo-
vensko vseučiliščno dijaštvo z dušo in telom.

Nas boli srce, ko vidimo, da večina slo-
venskih vseučiliščnikov obrača hrbet svoji
veri in svojemu narodu. Toda saj je tako
moralo priti. Na vseučiliščnih se vliva name-
noma protiverski duh v vsprejemljiva srca
mladih ljudi. Otrovani prihajajo naši mla-
deniči iz Dunaja in Gradca in od drugod v
slovensko domovino nazaj. In kar se jim
ni vzelo v tujini na veri in idealnem narod-
nem mišljenju, to se jim jemlje v domovini
po listih, po leposlovju, mnogokrat tudi —
bodimo odkritosrčni — po naši inteligenci,
dasi pripuščamo posebno pri nas na Štajar-
skem radi hvalevredne izjeme.

A četudi nas z žalostjo navdaja mišlje-
nje večine sedanjih vseučiliščnikov, zaradi
tega še ne izgubljam poguma. Vemo, da
bomo v prihodnosti imeli zopet hude boje
v mejah slovenske domovine, a tudi o tem
smo prepričani, da bomo iz teh bojev se
vračali kot zmagovalci. Saj še se nahajajo

tudi krščansko misleči dijaki v Gradcu, v
Pragi, posebno pa na Dunaju v društvu »Da-
nica« in s temi se hočemo rama ob rami
junaško boriti za svetinje in pravice sloven-
skega ljudstva. Zmaga mora biti naša, kajti
na naši strani je resnica in pravo domo-
ljubje.

Stariše pa, kateri pošiljajo svoje sinove
na vseučilišča, opozarjamo, naj prosijo, naj
opominjajo, naj svariijo svoje dijake, da v
tujini ne pozabijo na svojo vero, da ne za-
hajajo v slabe tovaršije in da se ne dajo
vpisati v druga nego katoliška akademična
društva. Dolžnost vseh rodoljubov pa, kateri
resno menijo z bodočnostjo svojega naroda,
dolžnost teh je, da požrtvovalno podpirajo,
gumno in moralno, krščansko misleče aka-
demike. Somišljeniki so nam najbližji!

Gospod Zoff.

Iz dravske doline.

Citateljem »Slov. Gosp.« je dobro znano,
kdo je gospod Zoff. On je vodja okrajnega
glavarstva v Slovenskem Gradcu. A dasi je tudi
tako velik gospod, »Slov. Gosp.« se ga ne
boji in zato bo mu danes nekoliko zrahljal
njegove nemške kosti.

Gospod Zoff je prišel na svoje sedanje
mesto iz največjega spodnještajarskega nem-
čurskega gnjezda, iz Celja. Med našim ljud-
stvom pa se že udomačuje pregovor, ki se
izključno nanaša na Nemce, da vse slabo,
kar doleteva štajarske Slovence, izhaja iz
Celja. Tudi Zoffa je prinesel vladni veter iz

Listek.

Maron, mladi spoznovalec z Libanona.

(Povest. — Prevel A. J.)

(Dalje.)

Vsi se razveselijo, da je Ali sklenil po-
stati kristjan, in hvalijo Boga za prejeto
milosti in dobrote. Nato gredo v dolino in
še pridejo ravno prav, da vsaj velikemu delu
Maronitov v mestecu Deir el Kamar rešijo
življenje.

V Deir el Kamaru so že nekoliko vedeli
o prelivanju krvi pri Djecinu. Mestece, v
katerem je prebivalo 9000 Maronitov in kakih
3000 Druzov in Turkov, je bilo silno vzne-
mirjeno in prestrašeno. Mnogo Maronitov je
stalo pri mestnih vratih, drugi pa so bili na
strehah svojih hiš ter so s strahom pogle-
dovali na bližnje višave, kjer so se od časa
do časa prikazovali nevarni ljudje, ki so
dajali Druzom v mestu razna znamenja. Naši
ubežniki pridejo v mesto, pa Maroniti jim
ne zaupajo, ker so bili turško oblečeni. Ko
se pa dajo spoznati, jih obkolijo radovedni
Maroniti ter nadlegujejo z raznimi vprašanji.
Udova je zavoljo rane in dolgega, težavnega
pota močno oslabela in ni mogla odgovarjati.

Zato so pa Judita, Maron in Ali pripovedovali
dogodke v Sidonu in Djecinu. Konečno se
povedo, da je zdaj prvo na vrsti mesto
Deir el Kamar. Grozen strah prešine že itak
obupane Maronite, ko to zvedo in jok in
stok se razlega in napolnjuje mesto.

Mesto Deir el Kamar je imelo za ob-
činskega predstojnika najbogatejšega in naj-
veljavnejšega kristjana. Bil je to Maronit
Bihara Susa. Tudi ta zve tužno vest. A dolgo
je noče verjeti. Bil je namreč prijatelj po-
veljnika turške posadke, ki ga je s prisego
zagotovil, da bode varoval kristjane. Ko ga
pa naši ubežniki prepričajo o resničnosti
krvavih dogodkov, zre nekaj časa resno in
molče ob tla. Kajti zdaj je spoznal pretečo
nevarnost. Vendar pa je še bil vedno pre-
pričan o odkritosrčnosti in pravem prija-
teljstvu turškega poveljnika in je mislil, da
še poveljniku gotovo niso znani dogodki v
Sidonu in Djecinu.

Po dolgem premišljevanju reče Bihara
Susa udovi: »Jaz spoznam, da je Bog poslal
k nam Vas in Vaše otroke kot angelje va-
ruhe, da nas opozorite na pretečo nevarnost.
Ker ste tujci tukaj, ostanete moji gostje
kjer ste najbolj varni. Dovolite pa, draga
žena, da me Vaš sin takoj spremlja k po-
veljniku, kateremu moram na vsak način
povedati krvave dogodke.

Udova hvaležno vsprejme gostoljubno
povabilo, in Maron je takoj pripravljen pred-
stojnika spremljati k turškemu poveljniku.
Bihara Susa pokliče zdaj svojo ženo, ji pred-
stavi nesrečne ubežnike in reče:

»Skrbi dobro za nje, ker potrebujejo
okrepčave. Potem ti pa naj povedo, kaka
nevarnost nam preti. Med tem grem jaz z
Maronom k turškemu poveljniku.«

Nato odidejo Bihara Susa, Maron in Ali,
ki se ni dal ločiti od Marona. Predstojnikova
žena prinese takoj za ubogo, obnemoglo
udovo nekaj okrepčave ter jo pelje potem v
namenjeno sobo. Udova se vleže, da bi se
odpočila. A napade jo kmalu vročica, radi
rane, vednega strahu in velikega napora.
Skrbna gospodinja pošlje takoj po zdravnika
in maronitskega duhovnika. Oba prideta na
enkrat. Bolnica poželi poprej duhovnika, da
opravi spoved čez celo življenje. Poprosi ga
tudi, da ji drugo jutro na vsak način prinese
sv. popotnico. Duhovnik obljubi in zapusti
bolnico popolnoma potolaženo. Zdaj vstopi
zdravnik. Preišče najpoprej rano, potem po-
sliša, kako žila bije, ter dvomljivo zmaja z
glavo. Vendar pa izrazi upanje, da bode udova
prestala bolezen, ker je močne narave in
srčnega, mirnega značaja. Izmiije ji rano ter
obveže. Potem ji da neko hladilno zdravilo
ter ji še posebno priporoči popolni mir.

